

Ești pretutindeni

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Nu știu de ce mi-s nopțile curbate,
N-au început și nici final nu au,
Iar visele sunt lungi și-alambicate
Oricum le-ntorc numai de tine dau,

Ești pretutindeni goală, niciodată
Nu reușesc în iris să te strâng
Și când m-apropii zorii mi te saltă
De mă trezesc c-alerg desculț și plâng.

Nu știu de ce mi-s zilele rotunde
Și au conturul dezbrăcat, dar plin
Cu forme voluptoase. Până unde
S-alerg să gust din trupul tău divin?

- Nu știu de ce nu mă închizi sub gene
Când noaptea-mi curge-n valuri peste sâni
Și părul strâns cu flori de sânziene
Te-mpiedică... Cât busuioc în mâini

S-aduc, să-mpodobesc cu el iatacul?
Cât cer să-ți pun în palme să-nțelegi
Că-n trupul meu a-nmugurit copacul
Sădit de tine? Vino, să m-alegi

A mia oară dintre-atâtea vise
Ce pe hotarul nopții fac popas,
Cuprinde-mă-n poeme interzise -
O lacrimă prelinsă peste ceas.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif